

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. Пловдив, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Б. Бонев

Членове: Михаела Ат. Добрева
Станислава Б. Бозева

при участието на секретаря Тания В. Златева Зейнелова като разгледа докладваното от Станислава Б. Бозева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20215300602011 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 260022/16.06.2021г. по НЧХД № 798/2020 г. по описа на АсРС, съдът е признал подс. М. С. Х., ЕГН ***** за невинен в това на 29.05.2020г. в гр. Асеновград противозаконно да е повредил чужда движима вещ – колесен трактор багер марка Катерпилар мод.432Е с рег.№ ****, собственост на В. П. Г., като причинената вреда е на стойност 2237лв. и деянието да е извършено по непредпазливост, като на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 216, ал.6 вр. с ал.1 от НК.

Против присъдата е подадена въззивна жалба от процесуалния представител на тъжителя Г. – адв. К.К. - с оплакване за несправедливост, незаконосъобразност и немотивираност на присъдата и искане за отмяната ѝ с признаване на подсъдимия за виновен в извършване на престъплението, повдигнато с частната тъжба.

В съдебно заседание повереникът на частния тъжител - адв. К.

поддържа подадената въззивна жалба. Пледира, че според събраните по делото доказателства подсъдимият е можел да предвиди настъпването на вредоносните последици, предвид събраните доказателства за наличен вятър, което било и причината същият да потърси преди това съдействието от страна на тъжителя посредством управляваната от него техника. Акцентираща, че показанията на свид. Петков, на които районният съд е дал вяра, всъщност не могат да бъдат ценени като незаинтересовани предвид признанието на свидетеля, че и друг път е бил наеман от подсъдимия по извънтрудови отношения. Като изразява несъгласие с мотивите и крайния извод на районния съд, моли настоящия въззивен състав да отмени присъдата на долната инстанция, като постанови осъдителна такава и подсъдимият да бъде осъден да възстанови щетите и направените съдебно-деловодни разноски от тъжителя.

Частният тъжител не се явява и не взема лично становище.

Подсъдимият също не се явява и не взема становище по въззивната жалба.

Въззивният съд, след като се запозна с доказателствата по делото, становищата на страните и съобразно правомощията си по чл. 313 и 314 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА – депозирана в законовия срок от лице сред посочените в чл. 318 от НПК, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови присъдата си, Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият М. С. Х., роден на 31.01.1951 г. в село Д., общ. Б., българин, български гражданин, женен, с висше образование, неосъждан, управител на фирма „*****“ ЕООД, с ЕГН *****.

Тъжителят В.Г. притежавал комбиниран багер марка „Катерпилар“ с рег. *****. Г. бил нает от управителя на дружеството „*****“ ЕООД за извършването на изравнителни работи в производствената база, находяща се в двора на бившия завод „*****“. В двора на същия завод се помещавала и производствена база на дружество „*****“ АД. Управителят на дружеството А. С. възложил на подсъдимия Х. да организира отрязването на две тополи,

които се намирали в имота на дружеството, като възлагането станало по телефона. За отрязването на дърветата било издадено надлежно разрешение от Община Асеновград на фирма „*****“ ЕООД, което също било представявано от А.С. За изпълнение на задачата, която подсъдимият Х. възприел като услуга на Община- Асеновград, с която имал и предишни взаимоотношения, същият наел свидетеля Н. П. Същият срещу заплащане следвало технически да извърши отрязването на дърветата с моторен трион. На 29.05.2020 г. М.Х. и Н.П. пристигнали на обекта и се заели с подготовката за повалиане на дърветата. Тъй като духало вятър, а дърветата били високи и били разположени в непосредствена близост до главния път, подсъдимият Х. предложил на В.Г. срещу заплащане с кофата на багера да натисне дърветата и да им придаде посока на падане навътре към двора на базата. В.Г. се съгласил срещу заплащане да извърши определената работа. Двамата постигнали устна уговорка без да уговорят подробности каква ще е ролята на всеки от тях при повалиането на дърветата, а и от естеството на работата било ясно какво точно трябва да се извърши. През това време свидетелят П. подготвял дърветата за отрязване като направил кос срез от едната страна на едната топола. В това време установил, че дървото е кухо, същото започнало да вибрира, което индицирало, че може да падне. Тези обстоятелства били веднага забелязани и от подсъдимия Х., който веднага казал на П. да спира движението от едната страна на пътя, а М.Х. започнал да го спира от другата страна. В това време, тъжителят Г. се придвижил с багера към дърветата и започнал да захожда към едното от тях, за да го подпре. Подсъдимият М.Х., който през това време спирал движението по пътя едва в този момент видял, че Г. с багера отива към дърветата и започнал да му прави знаци с ръце, за да спре. Г. продължил движението си като в този момент едната топола се пречупила и паднала върху багера. В резултат на падането на тополата, върху багера били нанесени повреди. Между Г. и Х. възникнал спор, кой трябва да поеме щетите върху багера, както и относно техния размер. Г. подал жалба в прокуратурата. С Постановление на РП-Асеновград бил постановен отказ да се образува досъдебно производство за престъпление от общ характер, тъй като според прокурора се касаело за престъпление по чл. 216 ал. 6 от НПК, преследвано по частно правен наказателен ред.

В хода на съдебното дирене била назначена и изготвена авто-оценъчна експертиза, според чието заключение причинените по багера щети в резултат

на падането на тополата са на стойност 2237 лева.

Така описаната фактическа обстановка Районният съд е приел за установена изцяло от обясненията на подс. Х., показанията на свидетелите Н. П., Д. А. и Н. К., сочейки, че кредитира същите, но свидетелските показания не внасяли яснота по конкретно постигнатите уговорки между подсъдимия и тъжителя преди да се пристъпи към рязане на дърветата. Също така съдът е ползвал и писмените доказателства, както и заключението на назначената автооценъчна експертиза.

Въз основа на така описаната фактология, Районният съд е направил извода, че не е доказано по несъмнен начин подсъдимият да е осъществил от субективна страна признаците на престъплението по чл. 216, ал.6 вр. с ал.1 от НК, а именно – наличието на виновно поведение под формата на съзнавана или несъзнавана непредпазливост, приемайки, че се касае до случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. Анализът на доказателствата според Районния съд дават основание да се приеме, че подс. Х. не е бил длъжен и не е могъл да предвиди настъпването на обществено-опасните последици, тъй като не е бил наясно, че пострадалият точно в този момент ще се насочи към дървото.

Настоящата съдебна инстанция намира, че при установяване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, съдържанието на доказателствените източници е анализирано правилно от районния съд, без да бъде подменяно действителното им съдържание и в съответствие с принципите на чл. 14, ал.1 и на чл. 107, ал.5 от НПК.

Прав е бил районният съд да приеме, че някои основни факти, релевантни за обективната страна на престъплението по чл. 216, ал.6 вр. с ал.1 от НК са несъмнено установени – възлагането на подсъдимия да отреже въпросните тополи, наемането от негова страна на свид. П., както и водените разговори между подс. Х. и тъжителя Г. за това последният срещу заплащане да съдейства за крайното поваляне на дърветата, като им бъде придадена насоченост на падането посредством управлявания от него колесен трактор. Обясненията на подсъдимия по тези обстоятелства са доказателствено подкрепени и от показанията на свид. П., отчасти и на свид. К. В приобщената за нуждите на настоящото наказателно производство прокурорска преписка № ТОА-1081/2020г. по описа на РП Пловдив, ТО-Асеновград, съдържаща преписка № 239000-8337/2020г. по описа на РУ Асеновград, се намира

справка от централна база КАТ касателно собствеността на колесния трактор в лицето на тъжителя Г.. Ето защо, правилно районният съд е приел да цени посочените доказателствени източници.

Районният съд е направил задълбочен анализ на събраните доказателства по съществен факт от предмета на делото – какво точно са договорили тъжителят и подсъдимият преди свид. П. да пристъпи към рязане на дърветата. Не е останало извън вниманието на съда, че релевантни доказателства конкретно за това обстоятелство се съдържат единствено в показанията на свид. П. и обясненията на подсъдимия. Нито свид. А., нито свид. К. твърдят да са присъствали на уговорки между лицата, като единствено последният посочва, че в последствие от лица, които били чули разговора между двамата, разбрал, че *„М. казал на багериста да мине от другата страна с багера си“*. Конкретни лица-свидетели на такъв разговор обаче не са установени /изключая свид. П./, а и съдържанието на тези показания на К. по същество не противоречи на обясненията на Х. и показанията на П., които не отричат подсъдимият да е уговарял с Г. действително да заходи с багера, но сочат, че е следвало да бъде повикан преди това. Настоящата инстанция не намира резонно основание да отхвърли като недостоверни посочените гласни доказателствени източници. Вярно е, че обясненията на подсъдимия имат двуква природа, но да се ценят само като защитна теза в случая е неправилно, след като няма други доказателства, събрани по надлежния ред, които да ги опровергават. Също така, дори да се приеме, че свид. П. дава неверни показания с оглед трудовата си зависимост от подс. Х., това не е достатъчно само по себе си да дискредитира твърденията му, след като не са събрани в процеса доказателства, които да ги оборят. Предвид изложеното и настоящата инстанция е на становище, че доказателствата не установяват по изискуемия съобразно чл. 303, ал.2 от НПК начин виновно поведение от страна на подсъдимия. Не се доказва по делото подс. Х. да е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, тъй като субективната му увереност е била, че тъжителят ще заходи с багера към тополата едва след като бъде повикан. Предвид тази му субективна увереност, не е бил и длъжен да предвиди, че могат да настъпят съставомерни от деянието последици. Доказателства за това да ги е и предвиждал, но да е мислел да ги предотврати, също не се събраха. След като Г. се е намирал първоначално на безопасно разстояние от тополите /както сочат свид. П. и А./

и предвид липсата на доказателства, които да установяват да е бил повикан да се приближи от подсъдимия към момента, в който свид. П. е подготвял дървото, фактът дали е имало слаб вятър или не, е ирелевантно, тъй като подсъдимият не е предвиждал подобно поведение на багериста.

Извън изложеното, следва да се посочи, че според настоящия състав изначално първата инстанция не е следвало да пристъпва към разглеждане на подадената тъжба, доколкото последната не е отговаряла на изискванията на чл. 81, ал.1 от НПК. В тъжбата, подобно на обвинителния акт, следва да са посочени обстоятелствата на престъплението, а в конкретния случай – освен данни за подателя, за лицето, срещу което се подава, за начина на причиняване на уврежданията, време и място, когато това е станало, е следвало изрично да се посочи и в какво се изразяват конкретно причинените вреди по вещта, а не само да се посочи общата им стойност. Престъплението по чл. 216 от НК е поместено в глава „Престъпления против собствеността“, а и изводимо от текста на нормата на чл. 216, ал.6 вр. с ал.1 от НК, следва ясно, конкретно и точно да се посочат причинените вреди по движимата вещ, които тъжителят твърди да са били причинени от неправомерното поведение на подсъдимия. По принцип този недостатък на тъжбата, е особено съществен за реализиране правото на защита на предаденото с частната тъжба на съд лице, който трябва да може да разбере в какво точно се обвинява, за да организира защитата си съобразно това. Междупрочем подобно възражение е било правено и от защитата на подсъдимия в с.з. на 02.02.2021г. Обаче доколкото в крайна сметка съдът е постановил оправдателна присъда, с който краен извод и настоящата съдебна инстанция се съгласява, посоченото процесуално нарушение не налага отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, тъй като чрез оправдаването на подсъдимия по повдигнатото му с тъжбата обвинение, е отстранено допуснатото нарушение и в максимална степен са били охранени правата му. Т.е. констатираното би съставлявало съществено нарушение на процесуалните правила в хипотеза, различна от настоящата и при изход, различен от застъпления от въззивния съд.

Предвид изложените съображения, настоящата съдебна инстанция намира, че следва да потвърди първоинстанционната присъда.

Извън изложеното, следва само за пълнота да се посочи, че настоящата инстанция има известни резерви по доказателствената обезпеченост на

конкретно причинените вреди по превозното средство на тъжителя, респективно – стойността им, която районният съд е приел за установени. Вече се посочи, че в тъжбата не са описани конкретно причинените щети по трактора, но не са и събрани категорични доказателства за това в хода на воденото производство пред първата инстанция, относими писмени данни не се съдържат и в приобщената прокурорска преписка. Няма данни състоянието на колесния трактор непосредствено след увреждането да е установено с категорични доказателства, доколкото показанията на свид. А. и К. са твърде пестеливи по този въпрос и не дават достатъчна конкретика. Автооценъчната експертиза е извършена, вкл. след оглед на багера, но този оглед е бил извършен близо десет месеца след твърдяното деяние, през което време дори експертът посочва в съдебно заседание, че багерът е бил в движение до този момент, т.е. не е било обезпечено съхраняване на състоянието му по начин, който да не доведе до съмнение относно давност на констатирани увреждания към инкриминараната дата. Представената от повереника на тъжителя оферта за щетите от официалния представител на „К*****“ – „*****“ ЕООД, която е ползвана и от автоексперта, трудно би могло да се съотнесе към процесните увреди /л. 43 от НОХД/. На първо място – видно офертата е била адресирана до дружество – „*****“ ЕООД, гр. Асеновград, а не до тъжителя и няма данни посоченият адресат на офертата да има отношение към увредената вещ. В офертата се изброяват артикули без да става ясно за каква вещ са предназначени, още по-малко да се съотнесе тази информация към процесното превозно средство.

Претенцията на повереника на частния тъжител, адресирана към настоящия състав – да бъде осъден подсъдимият да възстанови щетите, както и направените съдебно-деловодни разноски - няма как да бъде удовлетворена предвид изхода на делото, но и редно е да се посочи, че в това производство тъжителят не е претендирал обезщетение за причинени имуществени вреди /и такъв граждански иск не е бил приеман за съвместно разглеждане в процеса/.

Имайки предвид изложеното, Окръжен съд Пловдив на основание чл. 334, т.6 вр. с чл. 338 от НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260022/16.06.2021г. по НЧХД №

798/2020 г. по описа на Районен съд Асеновград.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____